

INSTITUTO
DEL TEATRO
ARCHIVO
N.º 32.398

TOP. 8-3

Circul de Proprietaris

Vetllades artistiques

Círcul de Propietaris
Vetllades artístiques

Primera Vetllada

Dijous 28 d'Abril

AMANTS fervorosos de l'Art en totes les seves manifestacions, emprenem avui la tasca, no pas exempta de sacrificis ni d'abnegació, de donar a conèixer an aquesta barriada, i an els socis d'aquest **Círcul** en particular, lo que aquella paraula verament significa.

La realització del nostre proposit comença amb una serie de quatre funcions teatrals, de quina execució queda encarregat el TEATRE INTIM baix l'intel·ligenta direcció de l'Adrià Gual, qui, an la seva constancia i ferma voluntat, ha lograt no fa gaire (no tant emprò com ell se mereixia) cridar l'atenció del public barceloní fent-li assaborir les produccions dels primers dramaturgs moderns, tot procurant, en lo possible, no sols que la realitat se

sobreposes a les convencions tradicionals del *ser comedia*, sinó també que l public sapigués lo que en el nostre temps, en sintesi educativa, ha d'entendre-s per *Teatre*.

Essent, doncs, *Art, Art* i no més que *Art* el lema de la nostra senyera, estem fermament convençuts de que, donant proves d'una cultura en la qual fonamentem grans esperances, assistireu a les nostres representacions i les judicareu amb imparcialitat i franquesa, sempre enemigues de tota llei de prejudicis.

Veus-aquí en lo que confien els organitzadors de

Vetllades artistiques

CIRCU DE PROPRIETARIS
VETLLADES ARTISTIQUES

Dijous 28 d'Abril de 1904, a les nou de la nit
Sessió dramàtica a carrec del TEATRE INTIM
fundat i dirigit per Adrià Gual

Conferència pel director

El teatre
en la família

ERIDON
I
AMINA

pastorella de Goethe, en un
acte, traducció de J. Maragall.
Decorat de M. Vilumara.

REPARTIMENT

Amina Srta. Ferrer, M.
Egleya » Cazorla
Eridon Sr. Cunill
Lamen » Ton

MISTERI
DE
DOLOR

drama de món en tres actes, d'Adrià Gual.
Decorat de Moragas i Alarma.

REPARTIMENT

Mariagna, Srta. Puchol | *Segimon*, Sr. Puigari
Mariagueta, Srta. Ferrer, M. | *Noi Labast*, » Cunill
Silvestre, Sr. Giménez | *Pere Males*, » Capdevila

SESSIÓ PROPINQUENÇA, dia 26 de Maig. El drama, en cinc actes, d'Hauptmann, l'ORDINARI BENSCHER,
traducció d'A. Pi i Suñer. Decorat de Moragas i Alarma i O. Sunyer.

”Misteri de dolor”

En el drama den Gual no hi ha pas un sol protagonista: n'hi ha tres, quasi bé quatre. La Mariagna, dona d'uns trentacin anys, ardenta, voluntariosa i sensible; la Mariagneta, apassionada i voluntariosa també, com digna filla de tal mare; en Silvestre, que no és pas un covard —i ho demostra— però que en el fons és un feble sensual a qui les dones dominen; tots tres honrats, lleals i francs; i, en fi, el Noi Labast, tipic corrent de maco del poble, puntillós i que li agrada que s'parli d'ell: heus-aquí ls personatges capdals de *Misteri de dolor*. Entre ells —l'acció té lloc en un petit poble de la montanya catalana— s'hi desenrotlla de sobte un drama punyent, un drama provocat per l'excés de vida, per l'esclat bestial d'unes passions comprimides en cors massa ardents. El drama és el se-

güent: En Silvestre, jove d'uns vinticin anys, s'ha casat am Mariagna, viuda ja i amb una filla. La felicitat fóra completa si l'excés d'estimació de Mariagna per son jove marit no arribés a cansar a aquest, que al cap i a la fi sols sent per ella un feble carinyo. A qui estima de debò, encara que no sen dona compte, és a la filla d'ella, a la Mariagneta, qui, segons diuen, no fa mala cara al Noi Labast: tant, que quan la Mariagna li parla de casar-los, no sab què dir a pesar de que ell no ho voldria. Aquest desig de la mare de casar la filla —desig que en el fons no reconeix altre fi que l de restar sola a casa am son marit pera que aquest sigui ben seu— és lo que provoca la tragedia. La noia

s'hi oposa rodonament sense mostres plausibles —la veritat és que ella, també sense donar-sen compte clarament, està enamorada del seu padastre —i d'això n resulta una escena violenta entre l preten- gut promès i els seus pares, a la que seguira quan la ocasió s presenti —i es presenta aviat— l'esclat de la mutua passió que senten l'un per l'altre en Silvestre i la Mariagneta. Mentres la mare és fora i la Mariagneta envena la mà ferida den Silvestre, aquest, no podent-se aguantar, li fa un petó revela- dor. L'escena és grandiosa: una filla i un marit que estimen de cor a una dona que també ls estima, que tenen consciencia dels seus devers i no estan pas deslliurats de les preocupacions vulgars de la vida, lluitant sense resultat pera dominar els seus instints avassalladors, és un quadro de la vida grandiosament humana. I la mare ls sorprèn sense que ells se n'adonguin, i torna entera amb el cor partit, i entra més tard cantant pera que no coneguín que ha vist res, i... l'endemà demati la troben morta. « — Ha perdut peu en la fosca i s'ha estibat », contén els que han trobat son cadavre. « — ¡Ens va veure, ens va veure! » diu horroritzat en Silvestre, que endavina l'acte d'abnegació, de gelos i de desesper que ha comés suicidant-se aquella dona que l'estimava am bogeria.

Aquest és el drama den Gual, que ns corprèn per la veritat psicologica dels personatges i de les passions. No s tracta aquí d'un drama d'idees, ni de tesis: és un drama de cor, passional, intensament passional, i escrit am la sinceritat de l'artista que sorprèn la vida. No s tracta d'un drama fet am patró, am finals d'efecte rebuscats, amb escenes d'entreteniment i de color, am frases enginyoses o imatges brillants: és un drama senzill, concret, que esclata de prompte dominant-ho tot, ofegant-ho tot, com en un somni en el que la reflexió està condormida. El drama sol interessa a l'autor, i aixís tot lo que no té que veure amb el drama ho deixa en discreta penombra. Els mateixos personatges no ns els detalla psicologicament: sols insisteix en presentar-los com a tipos eminentment passionals, i està en lo cert, puix que pera emocionar-nos també a nosaltres sols baix aquest punt de vista ns inte-

ressen. De petits incidents pera retardar l'acció i excitar la curiositat no n'hi hà: totes les escenes són el desenrotllo concís i natural del drama; i, en fi, salvant potser la primera escena del tercer acte, que m sembla un xic deixatada, també l llenguatge és sobri i concís: tots diuen lo que han de dir, i ho diuen en forma natural i grandiosa alhora.

En resum, en Gual ha fet un drama passional que per sa veritat psicologica, per la violencia i humanitat de les passions en lluita, per la sobrietat de son desenrotllo i lo grafic de son dialeg, i sobre tot per la sinceritat am que ha sigut escrit, pot posar-se com a model en son genre i citar-se com una de les millors obres, si no la millor, que ha produit la moderna dramatica catalana.

L'execució i presentació esceniques també mereixen esment especial. L'obra semblà ensajada am força carinyo, endavinant-s'hi la mà experta den Gual, sobre tot en algunes escenes de conjunt, com les finals dels actes primer i tercer, en que ls personatges se movien i accionaven am pasmosa naturalitat. Individualment, tots se lluien, presentant un conjunt que s pot calificar de perfet. Citaré la senyora Puchol, la senyoreta Baró i el senyor Giménez, que feien els papers més importants i que ls digueren am tota la sinceritat i violencia que reclamen.

La decoració, dels senyors Moragas y Alarma, molt apropiada al quadro, és una nova prova de lo molt que valen els reputats pintors escenografs; i els demés detalls de presentació escenica, aixís com els trajos, també contribuiren al millor exit del drama den Gual, que merescudament fou ovacionat pel public.

EMILI TINTORER

(De *Jocentut*.)

